

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

150. Quisnam successerit S. Willibrordo in Episcopatu? An Bonifacius? An is Episcopus siue Archiepiscopus Ultraiectensis proprius fuerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

suos tumultuantes, Hagiomachiam & Lipsanomachiam ex professo instituerunt, in Sanctorum imagines, in Sanctorum cineres prophana arma verterunt; eos in cloacas proijcere, in ventos dispergere, in novos prophanos cineres redigere inter primas curas sumpserunt, quæ mala euasit S. Willibrordus Epternacum certioris quietis cubile sibi decernendo.

DISSERTATIO CL.

Quisnam successerit S. Willibrordo in Episcopatu? An Bonifacius? An is Episcopus siue Archiepiscopus Ultraiectensis proprius fuerit?

Oannes Becanus in Bonifacio ait, Bonifacium postquam Willibrordus ab huius sæculi incolatu transmigrasset, consentiente Carolomanno & substituto sibi Moguntia Lullo Ecclesia Ultraiectensem gubernandam accepisse eumque secundum Episcopum Ultraiectensem numerat. Heda etiam eum secundum in numero Episcoporum Ultraiectensium collocat. Item Suffridus Petri in Appendice ad Becanum. Adrianus Barlandus in Catalogo Episcop. Ultraiectensium dicit à morte Willibrordi Bonifacium Ecclesie Ultraiectensi præfuisse. Gerardus Nouiomagus in suo Catalogo, Bonifacius post Willibrordi

di Clementis mortem Ultraiectensis Ecclesiae curam suscepit. Molanus in Indiculo SS. Belgij, Bonifacius mortuo Sanctissimo Willibrordo Mogantię successorem suum constituit S. Lullum & Traiectensem ad Rhenum Archiepiscopatum secundò suscepit. Ludgerus in Epistola de S. Sviverto Bonifacium Moguntinensis & Traiectensis Ecclesiarum Episcopum vocat. Idem in vita S. Gregorij, Senescente, inquit, S. Willibrordo in opere Dei & stabilito Episcopatu in loco qui nuncupatur Traiectum & alio nomine Wiltaburgum, & migrante ad Dominum de hac luce successit S. Bonifacius idem Archiepiscopus & Martyr. Rixfridus Episcopus Ultraiectensis ordine sextus in epistola ad dictum Ludgerum expressè Bonifacium Archiepiscopum Traiectensem secundum appellat. Similes loquendi modos seruant plures.

Mihi rem diu multumque ponderanti persuasum est S. Bonifacium proprium, peculiarem ac fixum Ultraiectensis Ecclesiae Episcopum aut Archiepiscopum ordinatum non esse saltem ante annum 754. sed solummodò vt legatum Apostolicę sedis & totius Germanię quasi Archiepiscopum Cathedram Ultraiectinam post abcessum S. Willibrordi gubernasse, eiusque supremam curam gefisse. Eò me mouent 1. Verba ipsiusmet Bonifacij ad Stephanum Papam: *Princeps autem Francorum Carolomannus commendauit mihi sedem illam (mortuo Willibrordo) ad constituendum & ordinandum Episcopum, quod & feci.* Dicit commendasse tanquam Legato Apostolico, totius Germanię superintendenti & quasi Primati. Et quidem commendasse ad constituendum ibi Episcopum, non vt ibi Episcopus ipse fieret, sed vt Viduę Ecclesię de sponso, de viro prouideret, quod & præstitit, non seipsum, sed alium S. Willibrordo ex plenitudine potestatis substituendo.

D d d d 3

Secundò,

Secundò, ante annum 745. nullius certæ sedis Episcopus aut Archiepiscopus fuit, sed incertæ sedis Antistes creatur anno 732. quo expeditius per Germaniam Evangelium diffunderet. Demum anno 745. certæ Ecclesiæ deputatur, nempe Moguntinæ, cuius eo anno proprius Archiepiscopus consecratur. Quomodo ergo statim S. VVillibrordo potuit successisse? Quomodo Ultraiectinæ Ecclesiæ Archiepiscopus ordinatus fuisset?

Tertiò, quod à felici recessu S. VVillibrordi vsque ad annum 754. vix vnquam aut numquam Ultraiecti egerit quam absentiam. Canones non ferunt, nec ipse tulisset, si ipse sicut S. Willibrordus eius sedis ordinarius ac Cardinalis extitisset, vbi omnia erant negotiorum plena.

Vix vnquam aut numquam Ultraiecti degisse, patet ex eiusdem ad actis apud Serarium & Miræm apud quos habes: anno 738. Romam iuisse ac rediisse. Anno 739. vt Archiepiscopum & Apostolicæ sedis Legatum Bauariam in 4. Dioceses partitum. Anno 742. Ratisbonæ Synodum habuisse: anno 743. Liptinis seu Listinis alteram Synodum celebrasse præsentem Carolomanno Principe: anno 745. ex incertæ sedis Archiepiscopo per Zachariam Papam creatum Moguntinæ Ecclesiæ proprium Archiepiscopum, & tertiam Moguntinæ Synodum coegisse. Postea ad Fuldam annem in silua Buchonia locum à Carolomanno & Pipino Principibus dono datum ad vsus Monachorum aptare coepisse. Deinde Romam vltimò profectum indidemque reuersum anno 750. Herbipoli (alias Wirceburchi) in Franconia firmum fixumque Episcopum constituisse S. Burchardum anno 751. Pipinum Carolomanni Patrem coronasse & vnxisse Francorum Regem anno 752. in vrbe Sueffionensi: In Frisiam vltimo se contulisse relicto Archiepiscopatu Moguntino anno 754. ibidemque sequenti

quenti anno 755. à Frisijs peremptum. Ex quibus patet eum aut numquam, aut rarissime ab obitu S. Willibrordi Ultraiecti egisse, quod ferendum non est in Episcopo proprio, nec patiebatur status Ecclesiæ Frisiorum, nec ipse in sese tollerasset. Certe postquam innexus fuit Cathedræ Moguntinæ non legitur discurrisse vt antea. probatum itaque sit S. Bonifacium Ultraiectensem Episcopum proprium non fuisse saltem antequam Moguntinam Ecclesiam missam faceret. Et quis constituisset eum taliter in Episcopum, aut Archiepiscopum? non se ipsum, non Carolomannus. De Pontificia ordinatione, indulto, ne vestigium apparet, quod sane silentio Historia non suppressisset. Moderatus tamen est Ecclesiam Ultraiectensem statim mortuo Willibrordo ei ex plenitudine potestatis legatæ de nouo Episcopo prouidendo, directionem ac supremam curam ei impendendo & tamquam Hyperaspistes contra Colonenses eam laceffentes. Quò respexisse reor Authores supra qui eum 2. Episcopum siue Archiepiscopum Ultraiectensem numerant.

Petes; Quis ergo post S. Willibrordum fuit peculiaris Ecclesiæ Ultraiectinæ Episcopus? Respondetur, eum quem in epistola ad Stephanum Papam ibidem se constituisse asseuerat Bonifacius. Cur enim orba Ecclesia sine proprio Pastore relinqueretur? talem perquam maxime conditio Frisix expoſtulabat à quo Neophyti in fide confirmarentur, à Luporum insidijs defenderentur, sacra ministrarentur. Nec sufficiebat superintendentia Bonifacij continuò absentis & quidem ad remotissimas plagas.

Petes secundò, an ille sit Eobanus collega Bonifacij in Martyrij perceptione? Respondetur, nullum nomen exprimi in Epistola ad Stephanum Papam. Eobanum fuisse

fuisse videtur asserere Serarius Moguntinarum rerum lib. 3. Notatione 45. aiens: *Sicque Traiectensis Episcopus quidem secundus fuisse Eobanus, sed Archiepiscopus secundus Bonifacius.* Mihi aliud sentitur 1. ex Heda & serie contextus historialis Othloni lib. 2. vitæ S. Bonifacij, vbi post discessum eius à Willibrordo anno 722. post Episcopatus à Gregorio secundo & tertio acceptos, post Fuldensis Monasterij fundationem, post susceptum & administratum Archiepiscopatum Moguntinum, post desiderium eundi in Frisiam, post renuntiationem Cathedræ Moguntinæ & substitutionem Lulli, post recessum vltimum in Frisiam cap. 25. sunt hæc verba: *Tantam autem gratiam Dominus famulo suo Bonifacio iam in Frisia agenti & predicationibus intento contulit, ut post paucos dies multa millia virorum ac mulierum cum commilitone suo Chorepiscopo Eoban baptizaret. Hunc namque ad subleuandam senectutem suam iniuncto sibi Episcopatu in vrbe, qua dicitur Trecht/ subrogauit.* Ex quibus planè apparet non sibi Eobanum substituisse Chorepiscopum potius Coepiscopum nisi postquam abdicata Moguntia & ei ordinato Lullo Frisios vltimum petijt anno 754. & hoc plane, non aliud intendunt Becanus & Molanus citati superius: Priorem vero de quo in Epistola ad Stephanum Papam, Ultraiecti constituit statim à morte S. Willibrordi regente Carolomanno, qui iusto quinquennio ante annum 750. Monasticem adierat patrijs Ditionibus relictis, nec vnquam repetitis. 2. Eobanum sibi substituit ad subleuandam senectutem suam: ast dum Carolomanno regente Episcopum Ultraiectensibus ordinaret, non erat tanta senectus Bonifacij, ad summum 66. annorum, alij minus darent. Erat vero iustissimæ senectutis & auxiliij egens dum è Moguntia in Frisiam concederet, nimirum 82. annorum. Vide Serarium lib. 3. Moguntinæ historiæ notatione 54.

Tertio

Tertio, Eobanum sibi subrogavit ex proprio motivo, ex propria potestate; alium iam statuerat ad petitionem Carolomanni paucis annis post defunctum Willibrordum imperantis & circa annum 746 imperium cum monastice in perpetuum commutantis. Quare alius est mihi Eobanus Martyrij Bonifacij socius ab eo quem in dicta ad Stephanum epistola Ultraiectionensi Ecclesie Episcopum se constituisse predicat Bonifacius.

Petes tertio, cur ergo non numeratur ille petente Carolomanno constitutus secundus Episcopus Ultraiectionensis? cur ab omnibus Bonifacius? Responderetur, eo quod ille, obueniente praesertim non longe post Barbarica vastitate, secundum qualitatem & nomen manserit incognitus, obliuioni traditus, & Bonifacius in omnibus tam veteribus quam recentioribus historijs esset & sit celebratissimus, adeoque notissimus ac scriptorum calamo perquam obuius. Praeterea maius lumen obfuscatur minus; Bonifacius propter celebritatem, potestatem, superintendentiam Dioecesis Ultraiectionis, imo totius Germaniae, obfuscavit aliorum nomina & memorias.

E e e e

DISSER-